

[A. M. Hansen.]

paa 15 000 Kr. og derover. Antallet er det samme; at der er sket en Forskydning i Stillingerne, er noget andet, men det kommer ikke til at koste Staten en Øre mere. Paa lignende Maade tager det ærede Medlem fejl i de andre Lønsatser, som det ærede Medlem nævnte.

Nu kan man heller ikke forlange, at det ærede Medlem skal være i den Grad inde i et saa stort og omfangsrigt Lovværk, som Lønningslovene er. Man kan godt indrømme, at der skal flere Aar til at komme ind i dette Forhold; men saa synes jeg ogsaa, at det ærede Medlem for sin egen Skyld skulde lade være med at udtale sig saa afgjort sikkert og fælde saa strenge Domme, som det ærede Medlem fælder over dem, der har været med til at arbejde med denne Sag.

Jeg vil gerne have Lov til at citere, hvad det ærede Medlem derefter sagde; det ærede Medlem udtalte:

„Det, Lovforslaget tager Sigte paa, er i Princippet en Sikring af dem og for dem, der i Øjeblikket sidder i Stillingerne, og til Dels en Aflukning for Tilgang, idet man gør Adgangen sværere, end den i Forvejen var.“

Jeg forstaar slet ikke, hvad det ærede Medlem mener. At Lovforslaget er til Fordel for dem, der sidder inde med Stillingerne, er givet, for de, der ingen Tjenestemandstillinger har, kan ingen Fordel have af det; men at Lovforslaget skulde lukke for Tilgang eller gøre Tilgangen sværere, er for mig ubegribeligt, og jeg beder det ærede Medlem forklare, hvad han mener med dette. Thi hvis han tænker paa Aspirantordningen, maa Forholdet dog være det, at den oven i Købet gør Adgangen lettere, idet den i mangfoldige Tilfælde utvivlsomt vil medføre, at Tjenestemænd kan gaa ind som Aspiranter og blive antaget dér i en yngre Alder, end de ellers vilde kunne gaa ind i de faste pensionsgivende Stillinger.

Naar det ærede Medlem siger, at Lovforslaget betyder de gamles Sejr over de unge, har det ærede Medlem ikke Ret, hvilket jeg ogsaa paaviste i min Tale i Gaar.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager har været inde paa at tale om de Forhold, som det ærede Medlem Hr. Hans Hansen omtalte vedrørende Lærerlønningsloven. Det ærede Medlem naaede til det Resultat, at en Lærer faar en effektiv Lønforbedring paa 140 Kr., og efter at have sagt dette siger han:

„Det forekommer mig, at som Forholdene i Øjeblikket ligger i det helt frie

Erhverv, kan Rigsdagen ikke byde Befolkningen og det frie Erhverv denne Regulering af Tjenestemændenes Løn.“

Det ærede Medlem maa formentlig mene, at det er for stor en Lønforbedring, Lærerne faar. Jeg maa da sige, at medens der kunde have været mange andre Eksempler, det ærede Medlem kunde have draget frem, hvor der er en stor Lønforbedring, har det ærede Medlem været yderst uheldig, naar han netop nævner Lærerne. For er der nogen, der bliver beskeden behandlet i de to foreliggende Lovforslag, er det netop Lærerne. De faar ganske vist den forhøjede Slutløn, som det ærede Medlem har talt om, men til Gengæld skal de være 18 Aar om at naa den, medens de nu naar Slutlønnen paa 15 Aar.

Hvis det ærede Medlem derfor vil sætte sig hen og regne det ud, kan han maaske oven i Købet ved sin Agitation opnaa at fremkalde Misfornøjelse hos en Række Lærere, der netop skulde op paa en højere Lønsats, for de vil sige: Jeg kunde have faaet 360 Kr., hvis den gamle Lønningslov havde bestaaet, men nu, da den nye Lønningslov er traadt i Kraft, faar jeg kun 330 Kr. mere. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen tænker paa at udbrede denne Misfornøjelse, for nu har han forskertset den Mulighed, idet han er staaet op her og har sagt, at han syntes, det var for meget, de fik. Det var langt lettere for det ærede Medlem at gaa den anden Vej, men den er maaske heller ikke saa smuk at befare som den Vej, det ærede Medlem har valgt.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen sagde bebrejdende til mig, at det var en grusom Nedsabling, jeg havde givet Hagbart Bergs Tale. Ja, grusom synes jeg ikke, man kan kalde den, for det er den ikke, naar den er vel fortjent, og det har den Nedsabling været, eftersom det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen ikke fandt sig betøjet til at rette en eneste Smule ved det Angreb, jeg havde rettet imod Hagbart Berg. Det kan ikke være det ærede Medlem ligegyldigt, om et af hans Partis betydeligste Mænd, som er særlig inde i dette Spørgsmaal, udbreder falsk Undervisning paa dette Omraade, og navnlig staaer det yderst slet til med den moralske Farve, der var over hele det ærede Medlems Tale, da han vendte sig til nogle af Kommissionsmedlemmerne.

For det første vil jeg sige, at det Udtryk, som det ærede Medlem spurgte mig, om jeg ikke havde hørt, nemlig at tage fra de smaa og give til de store, har jeg hørt, og det ærede Medlem har hørt det, og jeg